

La incapacitat de CiU per fer una oposició política al Parlament

La travessia del desert

BERNARDO FERNÁNDEZ

Ara fa dos mesos escrivia en aquestes mateixes pàgines sobre el rumb que havia agafat CiU amb la pèrdua de vots soferta des de l'any 1995 ençà, molt especialment en l'últim cicle electoral, i com queda en el nou escenari polític, que és radicalment diferent a aquell que havíem tingut en els darrers 25 anys.

No vull posar el dit a la nafra. No em correspon. Només vull fer una reflexió per escrit sobre una part fonamental de la situació política a Catalunya a hores d'ara. És a dir, de CiU, que a més a més de jugar un paper cabdal en el nostre país, és una peça clau dins del joc.

El 16 de novembre va deixar sobre la taula de CiU una crisi manifesta i un interrogant que era si els convergents sabrien adaptar-se a la nova situació. Sabrien i serien capaços de fer oposició? El que hem vist en aquests primers mesos d'activitat parlamentària, i sobretot després del 13 de juny, és una crisi greu i preocupant. A més d'una total incapacitat per assimilar la seva situació, ja no tan nova, d'oposició al Parlament de Catalunya.

Parlava en aquell article de la urgència de fer una renovació de l'equip dirigent, de tornar a la proximitat amb la militància de base i els electors. Insinuava, també, en el meu escrit una possible deriva en el terreny ideològic. Avui ja no faig insinuacions. Ho afirmo, ho afirmen els mateixos dirigents de la formació. Què ha estat, si no, Galeusca? Els resultats obtinguts per aquesta coalició formada per a la contesa europea no són només uns mals resultats, són els pitjors resultats obtinguts per la coalició en tota la seva història. El mateix Jordi Pujol ho va dir l'endemà de les eleccions.

Alguns dirigents nacionalistes opinen que la raó dels seus mals està en aquesta disbauxa ideològica. No sembla massa raonable, diuen, donar suport a una majoria absoluta del PP i després buscar l'apropament a Esquerra. Aquests moviments han produït una primera conseqüència, que ha estat descol·locar l'electorat.

És cert, per altra banda, que la campanya ha estat bastant polaritzada. Però tampoc no és menys cert que això forma part d'una certa normalitat democràtica i hem d'entendre que ni totes les campanyes són iguals ni la gent les percep amb la mateixa intensitat. Per tant, cadascuna té les seves peculiaritats, la seva importància específica, i per això genera unes expectatives pròpies.

Molt aviat CiU tindrà una important prova de foc més enllà dels seus congressos (un ara al juliol, l'altre a l'octubre), que també ho seran. Segons com afronti la redacció del nou Estatut podrem saber quins objectius s'ha fixat la direcció de la coalició. Sabrem si s'ha optat per la línia sobiranista allunyada del catalanisme transversal, que ha estat l'eix vertebrador de les polítiques convergents d'aquests 23 anys. Veurem si opten per un nacionalisme moderat com fins ara o bé s'arrisquen a conjugar ambdós vessants alhora. Cosa que jo considero impossible.

XAVIER RAMIRO

Hi ha temps, queden tres anys per ajustar el que s'hagi d'ajustar i tirar endavant. Però això sí, cal assolir determinats consensos. No és bo que uns diguin que cal reformular els continguts del projecte i d'altres vulguin simplificar el problema com una qüestió de mobilització sense més contingut ideològic.

El fet de posar l'accent en els temes simbòlics i en la reivindicació nacionalista, allunyant-se del discurs social, ha fet perdre a CiU bona part de la seva centralitat. I això no convé a Catalunya. Aquí necessitem una força política amb centralitat social que tingui sintonia amb la dreta civilitzada europea. I la federació nacionalista

pot tenir aquesta centralitat i aquesta sintonia. Ens cal un partit que sàpiga dialogar amb els grans partits estatals, i CiU sabrà fer-ho perquè ja ho ha fet i amb encert, quasi bé sempre.

Tinc el convenciment que a CiU li queden encara molts dies d'èxit i pàgines brillants per escriure de la història del nostre país. Però perquè això succeeixi cal un canvi de rumb i una mà forta i oberta alhora que sàpiga agafar el timó amb fermesa. Cal tractar la militància i per sobre de tot els electors amb respecte, convenciment i claredat.

És imprescindible restablir els canals

de connexió amb els sectors ciutadans. S'haurà d'esbrinar quins problemes té la federació a les grans ciutats i a les seves àrees metropolitanes, per què no connecta amb la gent. La societat ha canviat i per tant el discurs d'ara ja no pot ser el mateix que el del segle passat.

Res no està perdut. Ara a la gent convergent li toca fer la seva travessia del desert, tenen tres anys per fer-ho i per desenvolupar un projecte que sigui una veritable alternativa. Avui no ho és. Altres ja vàrem fer la nostra travessia en el seu moment.

• BERNARDO FERNÁNDEZ. DIPUTAT PEL PSC AL PARLAMENT

Un col·lectiu de militants d'UDC, que pensa presentar candidatura a la direcció del partit en el proper congrés, ha adoptat el nom d'El Matí recordant aquell diari, amb el mateix nom, que el 7 de novembre del 1931 va publicar el manifest fundacional d'aquest partit.

Malgrat que molta gent identifica el periòdic *El Matí* com una cosa pròpia d'UDC la veritat és que no va ser així. Sí que és veritat que en certs períodes hi va haver una relació molt estreta, però en altres, fins i tot, van estar enfrontats. Aquest diari, considerat catòlic i independent, es va començar a publicar el 24 de maig del 1929 i va deixar de publicar-se el 19 de juliol del 1936, després que els tallers on s'imprimia fossin incautats per l'edició del diari *Treball*, òrgan del PSUC. Acabada la Guerra Civil, no en fou autoritzada la reaparició.

L'edició d'aquest periòdic, que tingué la seu inicial a la Rambla de Canaletes, número 11, fou possible gràcies a la creació d'un moviment de solidaritat econòmica promogut i dirigit per cristians compromesos com Josep

‘El Matí’

JOAQUIM MONTCLÚS

Maria Capdevila, Josep Maria Junoy, Pere Vallet, Antoni Maria de Barcelona, Miquel d'Esplugues, Joan Baptista Solericens, el doctor Carles Cardó i d'altres. Aquests, amb un gran esforç empresarial i amb iniciatives publicitàries inèdites fins aleshores com fou l'aparició de números zero, aconseguiren tirar endavant la publicació amb impremta pròpia. Des del primer dia el diari sortí sense interrupció i crearen un tipus de lector fidel, compromès amb la mateixa empresa i amb la mateixa gent que hi treballava.

La publicació tingué les seves crisis econòmiques, sempre superades, i ideològiques, amb cops de timó a la dreta. L'agost del 1934 Josep Maria Capdevila va deixar la direcció del di-

ari i fou substituït per Jaume Ruiz Manent. Amb la seva direcció, el diari féu un viratge cap a la dreta i s'identificà en molts aspectes amb els criteris polítics de la CEDA. Els articles dels militants d'UDC foren censurats

i alguns redactors hagueren de deixar el diari. Ruiz Manent, un home que al final es declarà un gran defensor del franquisme, va ser cessat i substituït per Fèlix Millet i Maristany, però el començament de la guerra acabà amb el diari.

Unió Democràtica de Catalunya considerava *El Matí* el diari amic. El manifest fundacional d'UDC va ser signat, entre d'altres, per tres redactors d'aquest diari, Manuel Pugès, Pau Romeva i Maurici Serrahima. Després un bon nombre de periodistes i intel·lectuals militants d'aquest partit hi col·laboraren.

Des d'un principi també hi col·laborà Luigi Sturzo, que l'any 1919 fou un dels principals promotors del Partit

Popolare Italiano que més endavant donà pas a la Democràcia Cristiana. El qui va ser diputat al Parlament de Catalunya i malaguanyat Ferran Camps, juntament amb Clotilde Perellada, l'any 1992 van publicar un llibre aplegant tots els articles publicats per Sturzo a *El Matí*. Luigi Sturzo, per més que algú vulgui dir el contrari, va tenir una gran influència en la fundació d'UDC. Aquest, que es va haver d'exiliar d'Itàlia per la seva radical oposició al feixisme de Mussolini, també fou censurat per Ruiz Manent.

Com ja han constatat d'altres estudiosos, encara falta fer una història seriosa i amb profunditat d'aquest periòdic. Aquesta història és clau per poder esbrinar i comprendre els orígens de la Democràcia Cristiana a Catalunya, l'evolució de l'Església catalana, en aquells moments dirigida pel bisbe Manuel Irurita, conservador fins a l'extrem i que no afavorí les bones relacions amb el govern de la Generalitat, el paper que va jugar la Federació de Joves Cristians i molts més aspectes de la nostra història.

• JOAQUIM MONTCLÚS I ESTEBAN. HISTORIADOR